

Nagyböjt 3. vasárnapja

Bevezetés

Két Jézus korabeli történetet hallunk majd a mai evangéliumban. Az egyik esemény az volt, hogy Pilátus a Jeruzsálembe zárandokolt galileaiak között vérfürdőt rendezett. A másik pedig az, amikor Silóban egy torony összedőlt és maga alá temetett tizenennyolc embert.

Az ószövetségi felfogás szerint ezek az emberek azért haltak meg, mert bűnösök voltak.

Ennek a felfogásnak, sajnos még ma is, megvannak a nyomai körünkben is. Bár igaz, hogy van kapcsolat a bűn és bűnhődés között. De a természeti katasztrófák, s háborúk, diktatúrák áldozatai, nem azért pusztulnak el, mert bűnösek lennének, mint más emberek. Jézus tanítása szerint nincs ember bűn nélkül, épp ezért minden embernek szüksége van az állandó megtérésre, jobbra lépésre. A sorscsapások, betegségek, szenvedések is erre kell, hogy késztesse bennünket. De valóban erre készítnek-e bennünket? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket

Kirié litánia

Jézus Krisztus! Te bűneink miatt vállaltad a szenvedést és a kereszthalált. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Te irántunk való szeretetből áldoztad fel az életedet. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Te haláloed által új életet ajándékoztál a világnak.

Uram irgalmazz!

Evangélium után

Napjaink történései jól mutatják, hogy Jézus Krisztus tanítása, az evangélium üzenete mennyire aktuális. Ha a mi Urunk belépne ma templomainkba, bizonyára nem a Silóban egykor történt esetet idézné, hanem ezt mondaná: „Azt gondoljátok, hogy az a tucat ember, akik az Egyiptomban lezuhant hőlégballon utasai voltak, lezuhantak és életüket veszítették, bűnösek voltak a világon élő többi embernél? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.”

De térjünk vissza a szentírási szöveghez!

Az evangéliumban elhangzottak szerint a farizeusok, és maguk a Jézus korabeli emberek is, az említett két eseménnyel kapcsolatban, hasonlóan gondolkodtak. Jézus ettől a szemlélettől akarja megszabadítani őket, és egészen más szemléletre akarja őket megtanítani. Arra, hogy akiket a kegyetlen végzet érintett, semmiben sem voltak vétkesebbek, mint az életben maradottak. Az áldozatok nem bűneik, nyilvános vagy titkolt bűneik miatt haltak meg. S az életben maradók is vétkesek. Mi is.

Ezért ez az életben maradottak számára, számunkra is, ez egy komoly figyelmeztetés és egyben tanítás is, amelyet így fogalmazhatnánk meg: Isten végtelenül türelmes hozzánk, de türelmével nem szabad visszaélnünk.

A két tragikus esetet és a fügefáról szóló beszédet a bűnbánat-tartás gondolata kapcsolja össze a mai evangéliumban.

A két tragédia hírét Jézus arra használja fel, hogy bűnbánatra szólítsa fel az embereket, miként a gyümölcsöt nem termő fügefáról is ezzel a céllal kezd beszélni. A fügefa évek óta nem terem, feleslegesen foglalja a helyet. Mégsem kerül azonnali kivágásra, hanem kap egy új esélyt.

Azt könnyen beláthatjuk, hogy szükségünk van a lelki megújulásra, gyümölcsöt, bő gyümölcsöt teremhessünk. Ennek a lelki megújulásnak éppen a nagybőjt az ideje. A magunk erejéből azonban aligha jutunk eredményre. Engednünk kell, hogy Isten irgalma megérintsen minket, s ő hozza meg nekünk a lelki újjászületést. Krisztus örömhíre a megbocsátásról szól, nem a bosszúálló, hanem az irgalmas Istenről, aki új lehetőséget ad nekünk.

Az evangéliumban szereplő fügefa mást is üzen nekünk. Ha egy évekig nem termő fa egyszer csak gyümölcsöt érlel, az szinte egy valószínű csoda. Amit Isten kegyelme a bűnbánó emberrel tesz, az valószínű csoda. Akarom-e ezt a csodát? Szeretném-e, hogy Isten kegyelme életre keltsen? Isten valóban türelmes, türellemmel várja a bűnbánatot. Oktalanság volna visszaélni türelmével! De erős a reményünk!: Isten végtelemül türelmes volt hozzánk eddig és az ma is, és az lesz ezután is. S időt ad, elegendő időt a megtérésre, gondolkodás és cselekvésmódunk megváltoztatására.

A fügefa is időt kapott, táplálékot, hogy újraéledjen, és gyümölcsöt hozzon.

Emberi világunkban, hazánkban is sok a terméketlen fügefa. És

miként a bibliai hasonlatban, úgy itt is vannak ezeket megmenteni akarók, s a reményt felnemadók. Jönnek ők, mint az élő-világ megszállottjai, gondozásba veszik, s megmentik őket.

S reményeink szerint a fügefák egyik napról a másikra rügyeket hajtanak, s leveleket és méztől csöpögő, húsos fügét teremnek.

Oh, mily üdvös és hasznos lenne magunk és az egész emberiség számára, ha, ami megtörténhet a terméketlen fügefákkal, az velünk is megtörténne, és gyümölcsstermökké, maradandó gyümölcsöt termő fügefákká válnánk, az Úr szőlős kertjében, hazánkban is.

Ámen.

F. F.